

Họa Hình Nước Việt

Trường Giang 19/2

Tôi ngồi đây họa hình nước Việt
Ồn oại trong sanh tử biệt ly
Hình sông dáng núi uy nghi
Lẫn trong nét bút vết tì chiến tranh

*Tôi họa tiếp kinh thành phố chợ
Hàng trăm người gánh nợ đang mang
Phố chiều hắt ánh đèn vàng
Nhà tan, cửa nát, buồn loang mắt người*

Ngõ ngàng quá, mấy mươi năm nhìn lại
Đất nước tôi có giặc ngoại bang
Nguy cơ mất ải Nam Quan
Nguy cơ mất cả giang san gần kề

*Dân Trung Quốc tràn về muôn ngả
Dân Việt ta nhìn cảnh tai ương
Nuốt hờn tủi, nén đau thương
Bơ vơ lạc lõng trên quê hương mình*

Còn đâu nữa tổ tông đất Việt?
Những anh hùng hào kiệt oai phong
Nghìn năm trấn thủ non sông
Chỉ trong phút chốc... cho không giặc Tàu

*Tôi dừng bút... vì đau lòng quá
Cứ họa ra, lại xoá, lại bôi
Mong cho nước Việt lên ngôi
Nhưng mà đất nước nổi trôi khó bề*

Nghĩ Quấn Chuyện Đời

Song Vũ, K17

Trong cuốn sách “Sapiens: A Brief History of Humankind” mới xuất bản gần đây, giáo sư Sử Học Yuval Noah Harrari viết:

“Không có bằng cứ gì để chứng minh rằng lịch sử vận hành mang lại lợi ích cho nhân loại bởi vì chúng ta thiếu một cái cân để đo lường sự lợi ích đó. Những nền văn hóa khác nhau định nghĩa sự lợi ích tốt đẹp khác nhau, và chúng ta không có thước đo khách quan để xét đoán chúng.”¹

Harrari còn có một nhận xét táo bạo khác, ông cho rằng:

“...văn hóa không phải là một sự cấu kết mưu đồ của một số người nhằm chiếm lợi thế trên những người khác (như những người Marxist suy luận như thế). Thay vì như vậy, văn hóa là loại ký sinh tinh thần (mental parasites) nổi lên tình cờ sau đó sống bám trên những cơ thể bị chúng lây nhiễm.”²

Việc tiếp xúc này đôi khi được gọi là cách đua đòi bắt chước (mementics). Giả định này dựa trên lập luận rằng một cuộc tiến hóa hữu cơ dựa trên sự nhân giống những đơn vị tin tức có tên gọi là “genes”, do đó sự tiến hóa của văn hóa dựa trên sự nhân giống của các đơn vị có tên là “memes”. Những nền văn hóa thành công là những nền văn hóa có sự vượt trội trong sao chép nhân giống các memes này, bất kể tới cái giá phải trả

và lợi ích của con người chủ thể (mà chúng ký sinh trên đó).

Suy luận của Harrari dẫn tới những giải thích dễ dàng hơn trong tiến trình tiến hóa của lịch sử nhân loại. Nó chứng minh được những sai lầm trong các tiên đoán của Mark về một chiến thắng sau cùng của một thế giới đại đồng do giai cấp công nhân đem lại, qua lý thuyết “Duy Vật Biện Chứng” - một thứ nền tảng lý luận của cuộc cách mạng vô sản.

Nói đơn giản hơn, lịch sử nhân loại chẳng phải tiến hóa theo hướng mang lại lợi ích cho con người, cho nên diễn tiến theo 5 giai đoạn từ cộng sản nguyên thủy, tới chế độ nô lệ, phong kiến, tư bản, rồi cộng sản là giai đoạn sau cùng! Thậm chí Lenin còn mơ mộng tới “một ngày mọi quốc gia sẽ không có nhà nước nữa, mọi người sống trong một thế giới làm theo năng lực hưởng theo nhu cầu”!!!

Chúng ta đang sống trong khoảng đầu thế kỷ 21. Chủ nghĩa Cộng Sản - một thứ “memes” (genes đua đòi bắt chước) cùng thời với các memes khác như fascism (chủ nghĩa Phát Xít), bigotism (cuồng tín), v/v. Chúng đua nhau sinh sôi nảy nở trong những nền văn hóa, xã hội khác nhau để rồi từ từ chúng diệt vong cùng với các chủ thể văn hóa mà chúng ký sinh. Hai cuộc thế chiến đã mang lại cho nhân loại không biết cơ man nào là khổ đau chết chóc. Giờ đây, hình bóng một cuộc thư hùng mới giữa một tay giang hồ bành trướng Trung Cộng với phần còn lại của thế giới đang thành hình.

Những người Cộng Sản thích dùng câu “xu thế phát triển” và “lịch sử giao phó” để biện minh cho các hành động bất chính của họ. Với lập luận của Harrari, chúng ta thấy rõ ràng chẳng hề có một “tên lịch sử bịp bợm” nào giao phó cho CS trong việc lợi dụng tình hình “cướp” chính quyền, rồi lợi dụng tình cảm chống ngoại xâm của dân tộc để rồi đoạt chính quyền.

Chính trong sách vở của Cộng Sản, khi lý luận về thời cơ để nổ ra một cuộc cách mạng, Cộng Sản nêu ra các điều kiện sau:

- Một chế độ mà các lãnh tụ cầm đầu phân hóa, chia rẽ.
- Một tầng lớp cán bộ thừa hành nghi kỵ lẫn nhau, chỉ lo thủ thế để bảo tồn phe cánh lực lượng của phe mình, bất chấp quyền lợi của dân chúng.
- Dân chúng chịu không thấu sưu cao thuế nặng, bị đàn áp trước đoạt mọi tự do, bất mãn cùng cực.
- Một đảng cách mạng đứng ra lãnh đạo và tổ chức để đưa cách mạng tới thành công.

Lý luận này của Cộng Sản được đúc kết ngay từ những kinh nghiệm xương máu của các cuộc cướp chính quyền từ Nga trong năm 1917, sau đó lan tỏa ra các nước Đông Âu và một phần Á Châu khác, trong đó có Trung Quốc và Việt Nam.

Thành ra chúng ta không ngạc nhiên gì khi thấy trong thời gian gần đây đặc biệt trong năm 2018 này, Cộng Sản Việt Nam đã đàn áp rất khốc liệt những ai đứng ra đấu tranh đòi nhân quyền và tự do. Nói một cách đơn giản hơn, thùng thuốc súng đã có sẵn, những ai có cơ trở thành ngòi nổ đều bị triệt tiêu. Xã hội Việt nam đã hội đủ 3 yếu tố 1, 2, 3 chỉ còn thiếu yếu tố sau cùng.

Chỗ dựa duy nhất của chế độ Cộng Sản Việt Nam là Trung Cộng. Lãnh tụ Cộng Sản công khai bán nước qua các hành động cho thuê đất, nhượng biển, bán tài nguyên quốc gia cho Tàu. Tầng lớp lãnh tụ từ cấp Bộ Chính Trị của CS, cho tới các Ủy Viên Trung Ương CS, và gia đình dòng họ của chúng đã nhờ chế độ mà trở thành những tên trùm tư bản đỏ, có số tài sản kếch xù, nắm quyền sinh sát trên dân chúng nên không thể từ bỏ những đặc quyền đặc lợi này được. Chúng có quá nhiều thứ để mất.

Nhìn qua đất nước Hoa Kỳ. Chúng ta đang chứng kiến một sự thay đổi không theo trình tự “truyền thống” nào hết kể từ khi tổng thống Trump nhậm chức. Những bước đi của Trump rất kỳ quặc và vì thế cả địch thủ lẫn đồng minh đều “tá hỏa” như nhau. Có lẽ chúng ta phải ôn lại một chút lịch sử trở dậy

của Trung Cộng trong thời gian từ khi Mao chết và Đặng lên nắm chính quyền. Từ một con cọp ngái ngủ đầy thương tích do chính nó gây ra cho nó trong suốt thời gian Mao cai trị, qua các bước đại nhảy vọt và thành lập công xã. Henry Kissinger là đạo diễn cho cuộc hồi sinh này với giả định là lôi kéo Trung Cộng về phía mình để đánh sập con gấu Nga. Xuất phát từ chiến lược này, Hoa Kỳ đã nuôi và bồi bổ cho Tàu trong suốt hai thập niên 1980-2000. Từ sau trận chiến tranh biên giới Việt-Trung năm 1979 và lúc Trung Cộng được gia nhập vào WTO (World Trade Organization – Tổ Chức Thương Mại Thế Giới), năm 2000. Theo những tính toán của các “thỉnh tank”, Hoa Kỳ cho rằng khi Trung Cộng giàu có lên, một lớp trung lưu và tư bản thành hình, Trung Cộng sẽ đi theo hướng dân chủ tự do, vứt bỏ chủ nghĩa Cộng Sản vào xọt rác. Lúc đó Nga sập, chủ nghĩa Cộng Sản thế giới thoái trào và bị lãng quên trong thùng rác lịch sử nhân loại. Thế giới sẽ yên ổn hòa bình dưới một cực duy nhất do Hoa Kỳ lãnh đạo.

Từ suy nghĩ như vậy, Trung Cộng được hưởng mọi ưu đãi, được gia nhập WTO, được gửi sinh viên qua du học trong các trường đại học danh tiếng của Hoa Kỳ; với những điều kiện đặc biệt này cộng thêm những trí trá xảo quyệt của cộng sản Tàu; quả thật Trung Cộng đã tiến rất nhanh trên con đường hiện đại hóa của họ với mọi thủ đoạn từ “ăn cắp bản quyền trí tuệ”, tới bàn giao các kỹ thuật của các hãng xưởng tân tiến của Mỹ. Trung Cộng đã nắm rất vững câu châm ngôn của Mark,

“Với lợi nhuận 100%, các chủ tư bản sẵn sàng bán luôn sợi dây thừng treo cổ chúng!”

Một quốc gia cường thịnh xuất hiện sẵn sàng tranh ngôi vương của một quốc gia đương nhiệm. Lý thuyết của sử gia Thucydides đã đúng khi nghiên cứu lịch sử các cuộc chiến tranh trên thế giới trong vòng 500 năm trở lại đây, được giáo sư sử đại học Havard Alison khảo sát. Trung Quốc thậm chí không còn cần che dấu dã tâm của họ như di huấn “Thâu quang dưỡng hối” (Giấu mình, chờ thời) của Đặng Tiểu Bình; kẻ

hoạch “Một vành đai hai con đường” hình thành; một chương trình “Made in China” vào năm 2025 được công bố cho toàn dân thiên hạ. Tập Cận Bình, qua chiến dịch “Đả hổ, diệt ruồi” thanh toán hầu hết những đối thủ chính trị để lên ngôi độc tôn - lập lại con đường Mao một thời! Hình ảnh một Trung Quốc Cộng Sản đỏ, còn đỏ hơn cả thời Mao ra đời khiến cho thế giới bắt đầu tỉnh ngộ.

Đó là lý do giải thích hợp lý cho sự đắc cử của Tổng Thống Trump. Dân chúng Mỹ ngộ ra rằng với chính sách hòa hoãn của các đời tổng thống Dân Chủ trước đây đã đánh mất vị thế đơn cực của Hoa Kỳ, thậm chí còn làm cho nước Mỹ bị lợi dụng từ mọi phía, từ bạn tới thù. Với những tuyên bố nẩy lửa giành cho cả đồng minh lẫn kẻ thù khiến cho thế giới lúc đầu có vẻ ngạc nhiên nhưng rồi dần dà hiểu ra một điều đơn giản hơn: Hãy luôn đề cao cảnh giác với Cộng Sản Tàu bằng cách phải chung sức với Hoa Kỳ trong một mặt trận chung chứ không thể lợi dụng Hoa Kỳ như một thứ “sen đầm“, quốc tế bao dân trách nhiệm an ninh cho mình lo củng cố kinh tế quốc gia của mình.

Đảng Dân Chủ thất bại trong cuộc tranh đua vào nhà Trắng năm 2016. Chúng ta không cần xét tới vấn đề có hay không sự ”thông đồng/ collusion” giữa ban vận động tranh cử của Trump với Nga hay không. Chúng ta chỉ cần lưu ý rằng, người Nga cũng sợ Trung Cộng không thua gì Hoa Kỳ! Nước Mỹ chỉ có vùng giáp ranh Alaska gần biên giới Nga, còn Trung Quốc là nước có biên giới tiếp giáp với Nga dài tới 4380 km và từng có những lần đụng độ tranh chấp biên giới giữa hai nước vào tháng 3 /1969, thậm chí Nga đã có ý sử dụng vũ khí hạt nhân để giải quyết cuộc tranh chấp này. (Nếu không có sự khuyến can kịp thời của Phương Tây!)

Suy nghĩ vừa nêu ra ở trên như vậy có ý nghĩa gì? Những nhà bình luận, trí thức truyền thống trong chính giới Hoa Kỳ đa phần không đồng ý với sách lược của Trump. Trong bài báo mới nhất của Thomas L. Friedman trên New York Time ngày

26/09 với tựa đề: “China’s being smart, and Trump isn’t”. (Trung Cộng thông minh và Trump thì không.) Ông viết đại ý nước Mỹ có 3 thế mạnh mà Trung Cộng không có: Nhập cư, đồng minh, và những giá trị (văn hóa). Ý Friedman muốn nhắc tới là, nhờ một chính sách nhập cư, nước Mỹ thu hút được nhân tài trên toàn thế giới; Hoa kỳ có những đồng minh chân chính vì cùng chia sẻ chung những giá trị văn hóa nhân loại, một thứ Trung Cộng không thể có vì tinh thần Đại Hán bành trướng cố hữu của Bắc Kinh. Trung Cộng chỉ có những lâu la, tay sai, đàn em. Sau cùng là những giá trị văn hóa nền tảng của nhân loại như tự do, nhân quyền, dân chủ... là những thứ Trung Cộng rất sợ. Ý của Friedman là Tổng Thống Trump đã không biết vận dụng thế mạnh của mình mà lại mở ra quá nhiều mặt trận cùng một lúc vừa đối nội, vừa đối ngoại.

Về lý thuyết, hẳn là những ý kiến trên của Friedman đáng cho chúng ta suy ngẫm. Nhưng có điều, nhiều khi lý thuyết rất hay nhưng đem áp dụng trong thực tế lại không hiệu quả. Ngoài ra, chúng ta cũng phải để ý tới điều này, những suy luận hợp logic trong một giai đoạn cả thế giới đang được lãnh đạo bởi các ”quái nhân” như kiểu Rodrigo Duterte của Philippine, Kim Jong Un của Bắc Hàn, Nicolás Maduro của Venezuela, Erdogan của Thổ Nhĩ Kỳ, Putin của Nga, và mới đây Tập Cận Bình của Trung Cộng... Có lẽ nước Mỹ cần phải có một Trump “không giống ai” mới trị nổi đám rồ dại này cũng nên. Nếu có tiếc chẳng thì chỉ tiếc là Trump mở ra quá nhiều mặt trận trong cùng một lúc, tứ bề Đông Tây Nam Bắc chỗ nào ông cũng đánh thành ra nhiều lúc như có vẻ “loạn chiêu”!

Quay sang Việt Nam, tình hình biển Đông căng lên từng ngày, vì Trung Cộng âm mưu thực hiện điều này từ lâu. Hệ quả mới nhất là thông báo chung hợp tác cùng khai thác trên biển Đông mới đây của Cộng Sản Việt Nam và Trung Cộng. Đây là một sai lầm tương tự như công hàm Phạm Văn Đồng 1958. Đường Lưỡi Bò trở nên hiện thực và có giá trị pháp lý. Việt Nam thực sự đã trở thành một tỉnh của Trung Cộng --mặt

thứ Quảng Việt, hòa nhập với Quảng Đông, Quảng Tây!

Nói theo Harrari, cái “gien” đua đòi bắt chước (memes) CS ký sinh trên cơ thể dân tộc Việt đã sinh sôi nảy nở thành công trong việc nô lệ hóa dân tộc ta. Có lẽ phải cần tới một cuộc tẩy ruột, thay da đầu đón mới mong lành bệnh. Chỉ còn hy vọng vào thời cơ này khi con cọp Trung Cộng giẫy chết thì may ra dân tộc ta mới thoát ra được móng vuốt của chúng.

Xem lại lịch sử Đệ Nhị Thế Chiến; ngoài một loạt nước Đông Âu rơi vào nanh vuốt con gấu Nga còn là 3 nước bị phân đôi gồm Đức, Hàn Quốc, và Việt Nam. Con gấu Nga ngắc ngoải đột quy dẫn đến sự giải thoát cho các nước Đức và Đông Âu. Nam Bắc Hàn trong thời gian gần đây có hy vọng thống nhất, hoặc ít nhất cũng tìm ra được một giải pháp hòa hợp dân tộc không cần tới máu và nước mắt. Chỉ có Việt Nam, với chủ trương “Dù phải đốt cháy cả Trường Sơn“ để đánh Mỹ, như Hồ Chí Minh tuyên bố; Đệ “đánh Mỹ là đánh cho Liên Xô, Trung Quốc“, như Lê Duẩn thú nhận đã khiến cho cả dân tộc tan tành, phân hóa, hận thù ngút trời xanh. Đất nước mất dần trên đất liền rồi trên biển Đông. Dân tộc ủa ra biển chạy trốn để tìm sống bất chấp nguy hiểm, chết chóc.

Hơn bốn chục năm sau hòa bình thống nhất, dân tộc ta còn lại gì? Một cuộc lưu dân đi làm thuê, ở đợ trên khắp các châu lục, trong khi những đoàn tàu đánh cá trôi dạt xuống tuốt vùng biển lãnh hải của Nam Dương, Philippines để bị bắt cầm tù, bị phá hủy tàu bè? Vùng biển thuộc đặc quyền kinh tế quốc gia nghiêm nhiên trôi vào đường Lưỡi Bò Trung Cộng. Các tàu đánh cá bị “tàu lạ“ đâm chìm. Các cuộc thăm dò dầu khí, khí đốt của các công ty dò tìm quốc tế bị Trung Cộng sách nhiễu, hăm dọa khiến phải bỏ đi và Cộng Sản VN sẵn sàng bồi thường thiệt hại!

Đảng CSVN luôn hô hào đề cao 16 chữ vàng cức cung tận tụy làm tay sai cho Tàu với hy vọng chúng không làm tan rã đảng. Dân tộc là thứ yếu, đảng mới quan trọng; sự sống còn tự

do hạnh phúc của dân tộc là không quan trọng bằng cuộc sống xa hoa trụy lạc của đám cán bộ chóp bu của đảng. Sự ngu dốt của các lãnh tụ cao cấp Cộng Sản được phơi trần qua các phát ngôn trên báo chí của nhà nước. Học hành lem nhem, kiến thức gần như không có. Các ông các bà cán bộ gộc chỉ cần cái bằng mua từ trường đảng là thành lãnh đạo! Chưa bao giờ uy tín lãnh đạo lại xuống đến bùn đen như hiện tại.

Từ một ông thủ tướng “cờ lờ mờ”, mở miệng nói ra là “cắt cánh”, là “đầu tàu phát triển” mà chẳng biết cắt cánh bay về đâu, phát triển kiểu gì. Rồi đến một ông bộ trưởng giáo dục đạo văn bị bóc trần, nói ngong đến mức thâm hiểm mà vẫn nhờn như đảng đàn chẳng hề có chút liêm sỉ tối thiểu với quan dân, thiên hạ. Một bà phó chủ tịch nước, viết lá thư phân ưu với ông chủ tịch mới chết mà đọc ngô nghê trật chính tả, có giọng văn kiểu thư tình của các em “ma rì sến” gọi cho ông chủ nhà! Xã hội xuống đến cấp thấp nhất không thể xuống hơn. Cách trình TV giải trí được tổ chức tăng cường bằng các màn hài sàm, tục tĩu trong ngôn từ, bậy bạ trong nội dung....

Luật pháp công khai trở thành công cụ đàn áp của đảng với bất cứ ai không cùng chung chính kiến với đảng. Luật được dùng theo tiêu chuẩn kép, một để xử dân đen, một để xử đảng viên trong cùng một tội. Đảng viên tham nhũng tiền tỷ chỉ bị hạ chức vụ, dân đen ăn cắp một con vịt bị tù tới 3 năm. Chiêu trò đánh tham nhũng thực chất chỉ là một hình thức thủ đoạn của Nguyễn Phú Trọng dùng để thanh trừng các đảng viên không cùng chung vây cánh, phe phái với mình.

Quốc phòng cũng chẳng hơn gì. Tướng hèn vì bỏ quân sự đi làm kinh tế quá lâu, vốn liếng giờ này trong tay có cả trăm tỷ, ăn chơi xa đọa đã mỗi gói chồn chân, nói chi tới trận mạc. Tàu ngầm tối tân mua về rồi bám bờ, xua ngư dân ra trận bám biển, sống chết do may rủi nhờ trời. Công an đang có kế hoạch trang bị xe tăng thiết giáp, hỏa tiễn để... an dân! Tướng tá, sĩ quan cấp nhỏ có lẽ có số lượng ngang ngửa với lính! Nghe ông tướng phụ trách trường Quốc Phòng hùng hồn tuyên bố

trường của ông không bao giờ đặt giả thiết coi Trung Cộng là kẻ địch mà ngán ngẫm chán chường!

Những suy nghĩ miên man cứ lờ vờ với câu hỏi: *Bao giờ thì đất nước mới thoát ra khỏi tai ách Cộng Sản? Dân tộc mới có cuộc sống tự do hạnh phúc?*

Cuộc đối đầu giữa Hoa Kỳ và Trung Cộng khởi đi từ trận chiến thương mại; đến nay (tháng 10/2018); chưa có dấu hiệu kết thúc. Phần thắng đang nghiêng về phía Hoa Kỳ. Chưa ai dám quả quyết rằng Trung Cộng sẽ bỏ giáo quy hàng trong cuộc đọ sức kinh tế này. Cũng không có nhà bình luận nào quả quyết rằng một cuộc chiến quân sự sẽ tiếp theo sau. Dĩ nhiên nếu so sánh về khả năng quân sự hiện nay, Hoa kỳ vẫn còn mạnh hơn Trung Cộng gấp bội. Mọi cuộc đối đầu bằng quân sự chắc chắn sẽ đưa Trung Quốc trở về điểm xuất phát ban đầu thời kỳ Mao, thậm chí còn có thể tệ hại hơn.

Điều đáng suy nghĩ ở đây chính là số phận của dân tộc Việt Nam đang bị đám chóp bu Cộng Sản Ba Đình gấn chặt với Tàu; điều đó có nghĩa, chỉ khi Tàu diệt vong, Việt Nam mới mong thoát khỏi móng vuốt của chúng và dân tộc mới có cơ bước ra khỏi chế độ Cộng Sản tàn ác bất nhân hiện tại.

Đất nước trở thành một thứ con tin trong tay kẻ cướp. Cuộc giải thoát chỉ xảy ra khi đám cướp bị thanh toán. Trong thâm tâm tôi hồ nghi về một sự tự giải thoát của dân tộc trong tình hình bi thảm này. Một năm nữa sắp hết, tuổi đời thêm một năm; con đường tôi đang đi trước mắt ngăn lại dần theo thời gian, mỗi lần nhìn về cố hương tôi thấy lòng buồn hơn bao giờ.

(10/2018)

Chú Thích:

1. Sapiens: A Brief History of Humankind. Harpers Collins Publishers. 2015 p. 242

2. Ibid p. 243.

Đời Đá Vàng

Như Hoa - Ấu Tím - K26/1

Đi hay không đi! Năm đang dần tàn tháng cũng đã tận, gôi mỗi chân chồn, nhớ thuở nào nói đi là đi. Bây giờ phải tính đến tính lùi nào là sức khỏe nào là thời gian Xuân hay Hạ, Thu hay Đông, sao cho hợp với xương da tim dạ, lạnh quá không thích nóng quá không ưa, lại thêm những linh kính bất ngờ từ gia đình con cháu nữa!

Nhìn hình ảnh tràn đầy đi đây đi đó khắp nơi toàn thế giới của bạn bè, bằng hữu trong các nhóm điện thư. Khóa này khóa khác thấy mịt mù xa quá, Âu Á Bắc Nam, hai chân hẳn bị tê cứng với những chuyến bay dài chán ngán, rồi cả tuần mất ngủ vì khác múi giờ bỗng dung mất cả sự hăm hở thuở xưa. Thuở xưa là vài năm mới đây thôi không xa lắm đâu.

Không Tử đã nói rồi mà:

- Ngô thập hữu ngũ nhi chí ư học - tam thập nhi lập - tứ thập nhi bất hoặc - ngũ thập nhi tri thiên mệnh - lục thập nhi nhĩ thuận - thất thập nhi tòng tâm sở dục, bát du cử.

Thầy Nguyễn Hiến Lê dịch nghĩa rõ ràng cho hiểu rõ những chặn tuổi đời để khỏi ngẫm nghĩ chi cho mệt:

Không Tử nói: “Ta mười lăm tuổi để chí vào việc học (đạo); ba mươi tuổi biết tự lập (tức khắc kỉ phục lễ, cứ theo điều lẽ

mà làm); bốn mươi tuổi không nghi hoặc nữa (tức có trí đức, nên hiểu rõ ba đức nhân, lễ, nghĩa); năm mươi tuổi biết mệnh trời (biết được việc nào sức người làm được, việc nào không làm được); sáu mươi tuổi biết theo mệnh trời (chữ nhĩ ở đây không có nghĩa là tai, mà có nghĩa là dĩ = đã); bảy mươi tuổi theo lòng muốn của mình mà không vượt ra ngoài khuôn khổ đạo lý (không phải suy nghĩ, gắng sức mà hành động tự nhiên, hợp đạo lý).

Cho nên, *gắng sức mà hành động tự nhiên, hợp đạo lý*, lánh nơi phiền toái, tìm nơi thanh thản thiên nhiên, bỏ ngoài tai những điều tranh chấp, không nghe điều không muốn nghe, không thấy điều không muốn thấy, bạn hữu ai cũng là thân, càng thân càng tôn trọng bạn, không để những...

Ôi chào! Những lời hay đẹp nay được đọc mỗi ngày do trăm ngàn người gửi bay tứ tán trên Email, Facebook lại thêm Twitter góp phần truyền bá, nên suy ra rằng thế kỷ 21 này thánh nhân tràn đầy mặt đất dù rằng những câu cú được sửa đổi đôi chút cho vừa ý của mình.

Thế thì mình sẽ đi gần thôi, không nửa vòng trái đất, không Bắc hay Nam bán cầu, mình sẽ vác ba lô đi gần, một hai tiếng bay là vừa đẹp. Ước ao đi thăm Yellowstone National Park từ thuở xa lắc xa lơ cả hai mươi năm có lẽ, nào lạ cảnh lạ vật, hòa vào thiên nhiên từ sáng tinh mơ đến tối chiều mờ, ăn bụi ngủ bờ như đi cắm trại như đi hành quân thôi thúc, và đi!

Tên của công viên quốc gia Hoa Kỳ Yellowstone dịch sang

*Grand Canyon của
Yellowstone*

tiếng Việt thành “công viên Đá Vàng” riêng của mình. Sao lại không nhỉ? Đôi khi phải ngoa ngữ thế để đời vui, để nghĩ mình có thể ôm cả vũ trụ vào lòng.

Muốn đi thăm công viên Đá Vàng phải thu xếp từ một năm trước. Xin nghỉ việc là một, mua vé máy bay là hai. Quan trọng nhất là tìm chỗ ở ngay trong công viên, rộng lớn gấp ba mươi lần thành phố San Jose mình đang ở. Nếu không thì rất phí giờ vì phải chạy ra chạy vào cổng, chẳng thế nào đi thăm cho hết bao điều thú vị trong ấy. Nào là núi cao vực sâu. Nào là phun thạch tạo hình màu sắc cầu vồng, lâu lâu lại có khối lượng nước nóng cả ngàn độ bắn lên không trung để níu mây kéo xuống. Nào là nai hoẵng hươu - bò rừng - cáo - chồn - cú - gấu - chim chóc đủ màu cây cối lá hoa mùa hát. Thêm một điều nữa là phải đi chung với bạn cùng sở thích, đông vui chia ngọt xẻ bùi, lạnh nóng chi cũng chịu để ngã có người nâng. John, người hàng xóm có cái Recreational Vehicle - hay Relaxing Vacation gọi tắt là RV vì nó được thiết kế giống y như cái nhà di chuyển theo mình, chỉ cái tội là to quá chiếm bao nhiêu là chỗ đậu. Họ lái xe đi cả tháng cùng nhau được, chứ hai vợ chồng nhà này không thể nào thực hiện được vì... chỉ hai đứa với nhau thì chỉ mãi cãi nhau, thì làm sao mà thăm núi thăm đồi... mãi giận mãi hờn nằm lì không thèm dậy thì làm sao mà đi đâu kia chứ. Chưa kể lái dăm ba phút lại về chôn cũ mà chớ, vì câu châm ngôn: Không nơi nào đẹp bằng nhà của mình!

Chọn bạn đi du lịch chung cũng là vấn đề cần thiết để suy nghĩ. Mình thích leo thì tìm bạn có đôi chân khỏe, thích lội phải tìm người yêu nước, thích chụp hình thì: *“Ở nhà, đừng đi làm chi mà mất thì giờ của người khác!”* Lời chồng mình dặn dò mình trước khi vác hành trang lên đường. Ai không biết vợ bằng chồng kia chứ! Nàng thích được chụp hình còn chàng thì cứ quên máy ở nhà! Trả thù vì cái chuyện hẹn hò thuở xưa: *“Nàng cứ quên hẹn hò đi, chàng cứ mong chờ ai!”*

Bà thích chụp ông không có máy, nói chụp bằng I Phone

thì bảo không biết dùng (?) Cũng nhờ chồng “dậy dỗ” nên bây giờ vợ cũng giỏi hẳn lên biết nghĩ đến người cùng nhóm, không đắp bờ, đặt đê cản bước chân du hành của toàn đoàn, chỉ chụp hình vừa đủ ghi lại tên địa danh nơi mình đặt chân đến, hay cảnh trí nào thật đặc biệt mới phải làm con mèo ngái ngủ dụ dỗ chàng ngừng chân cho nàng làm điệu chụp hình! “Làm kỷ niệm thì ít mà mang khoe thì nhiều!” Cũng là chồng mình phán thế!

Chuyến đi hai tuần được thu xếp trước một năm từ cô em bạn học chung trường trung học, bay đến thành phố Salt Lake City tiểu bang Utah, nơi này đặc biệt có The Salt Lake Temple, nơi thờ phượng chính thức của giáo phái Mormon. Phải có hai ngày để thăm những tòa nhà đã được xây dựng tự thế kỷ 18 - mái vòm và những vật liệu được dùng khiến cho âm thanh phát ra vang rền cho tất cả mọi người thờ phượng đáng Cứu Thế nghe được lời tiên tri thuyết giảng. Cũng phải ghé thăm The Church History Museum ngay bên cổng phía Tây của nhà thờ chính tòa. Nơi đây có những thanh thiếu niên từ khắp nơi trên thế giới tự nguyện đến truyền giảng và hướng dẫn du khách đi thăm khắp nơi, chỉ cho biết từng ngõ ngách và cách xây dựng thế nào, đặc biệt là các thợ xây dựng đền thờ đều làm việc vì lòng tin và được hướng dẫn bởi Thiên Chúa qua lời cầu nguyện của ông *Brigham Young*. Chỉ nơi này thôi đã học được bao điều, được ngắm bao cảnh trí tuyệt vời, lòng thanh thản khi đi bộ quanh nhà thờ chiêm nghiệm sự nhiệm màu của lòng tin vào đấng tạo nên trời đất.

Khác biệt giữa nhà thờ Công Giáo và nhà thờ Mormon là mái của nhà thờ có hình tháp nhọn và vị Thiên Thần đang tấu nhạc mừng bằng chiếc kèn trumpet bằng vàng.

Đoạn đường, dài hơn bốn tiếng lái xe từ Salt Lake City đến Jakson Hole, là một bài thơ liên vận, cảnh đẹp như tranh vẽ. Cả nhóm định ghé vào Safeway mua vài món ăn qua quýt trước khi đi tiếp đoạn đường gần 300 dặm. May mắn sao nhóm được các anh hùng xa lộ Harley chỉ đến Ruca's. Một quán ăn ven

đường do gia đình người địa phương làm chủ, với vài bộ bàn ghế bày ngay trong khu đất trống, xe đậu sát hàng rào đầy táo chín rụng đầy gốc. Chạm vào trái đậu trên tay, cắn vào ngọt lịm thế là mình hát líu lo:

- “*Ngon như là trái táo chín - Thơm như vườn hoa kín -
mong manh như dây tơ chím - Nhẹ êm như làn mây tím! Tình
cho không biểu không.... lá la!*”

- “*Mua bánh ăn phải trả tiền lá la!*” Người bên cạnh thúc vào hông.

Hai cô bé khoảng 12 và 13 tuổi ngồi bên khung cửa sổ tiếp đón khách, ghi món ăn của khách yêu cầu cùng lúc bấm máy tính tiền nhanh thoăn thoắt. Sau lưng hai cô là cha mẹ anh chị đang nấu nướng liến tay trong bếp. Món ăn ngon vì thịt, rau tươi, bánh mì mềm thơm từ lò nóng mang ra và đặc biệt hơn nữa họ có món đậu dai làm nước sốt.

Jackson Hole - Jackson Hồ Nai, lại đặt tên Việt Nam cho thành phố được trang trí đầy sừng nai này. Nai là tên gọi chung chung chứ Elk ở Việt Nam có hay không, không biết. Nhìn hình thì thấy nó to ơi là to, sừng không chỉ giống hai cái nhánh cây khô mà nó giống như cánh quạt gió. Con nai trong thơ Lưu Trọng Lư chắc chắn không thể là con Elk. Jackson Hồ Nai đẹp ơi là đẹp, vì là nơi các nhân vật có tiền muôn bạc bề đến nghỉ ngơi chơi tuyết vào mùa Đông, vào mùa Hè thì họ lang thang leo trèo lên các đỉnh Teton. Nơi đây, họ có cả một bãi đậu thuyền buồm để ngao du trên những chiếc hồ tuyệt đẹp. Đó là lý do khách sạn ở khu này có giá vài trăm đồng một đêm.

Nhóm mượn vài căn nhà nhỏ có bếp, với hai phòng ngủ hai phòng tắm, nên chia chi phí cho bốn hay sáu người ở chung thì lại rẻ. Nhất là khoản đi chợ về nấu cơm Việt Nam sau khi đi chơi mệt nhoài về. Còn gì bằng! Cái khổ của thế hệ thứ nhất ly hương là thế! Thiếu nước mắm không chịu được. Bơ sữa cao lương của ai không biết, mình thì nước mắm là nguồn

sống tự nhiên. Thành phố này gần Grand Teton National Park cùng hướng đến Yellowstone Park, nên “*một hành trình thăm hai ba nơi*”. Tại sao lại không? Ban đêm khí núi lạnh cóng người đút tay vào túi áo khoác đi lang thang ngắm đèn, sao nhớ đêm Đà Lạt thuở còn hò hẹn. *Vẫn đầu tựa vai tay quàng eo truyền hơi ấm dịu nhau trên phố*. Chỉ khác là hai mái đầu cùng bạc (Ghi chú là tóc thật thì bạc, trong khi tóc nhuộm thì hơi có khác tí thôi!)

Grand Teton Park rất đẹp, dãy núi hùng vĩ có bốn đỉnh nhọn nối nhau chập chùng. Ngay dưới chân núi là dòng sông nước xanh trong biếc thấy cả sỏi dưới đáy. Nơi đây chiếc phà đưa khách vượt qua Jenny Lake tìm đến những thác nước giấu mình sau những rừng thông cao vút. Tùy theo mức độ đầu gối mạnh yếu thế nào để lập nhóm leo trèo. Ai bị cho vào nhóm “*thiện chí*” thì ngồi đợi ở bên đò, hoặc lò dò bò xuống vực theo tiếng thác đổ tìm hòn đá ngồi tịnh tâm tĩnh sức, trong khi ai có sức tà tà trung trung leo lên những dốc cao hơn. Nhóm của mình vì có ông Võ Bị Đà Lạt đã chinh phục đỉnh Lâm Viên ở Đà Lạt ngày xưa năm 1970, nên chàng cũng mở bản đồ tìm đỉnh núi có độ cao gần bằng để thử sức trai “*già*”, xem còn phong độ hay không? Nhờ thế, nhóm đã chinh phục được Low Inspiration Point với độ cao 7151 bộ anh (2179m), gần bằng đỉnh Lâm Viên xưa (2167m).

Đúng như tên gọi, từ trên đỉnh núi cao nhìn xuống là hồ nước xanh biêng biếc, với tiếng lá thông rì rào theo gió hòa với tiếng thác đổ ầm ì. Hợp tấu khúc chơi vui đất trời nhập một, khiến tim con người cũng rung theo cung bậc bổng trầm. Bất chợt, hai vợ chồng nắm tay nhau hít vào, thở ra làn không khí trong veo ngọt lịm. Không phải vì mệt mà vì hạnh phúc. Ai có thể ngờ anh còn có thể dẫn nàng đến tận đỉnh “*vân sơn*” cùng nghe ngao hát Cổ Hồng của Phạm Duy, như những ngày lang thang trên con dốc Cù Hill (Đồi Cù):

- Mời em lên núi cao thanh bình - Cổ non phơn phớt ôm chân mình - Mời em rũ áo nơi đô thành - Cùng ta lên núi cao

thanh thanh - Em ơi! Đây con đòi dài, như bao nhiêu mộng đời - Nghiêng nghiêng nghe mặt trời yêu đương.

Rời Jackson Hole sáng sớm trời lạnh buốt hai tai, mình vào đến Yellowstone vừa đúng giờ người ta cho mình nhận lều. Tại địa điểm Old Faithful, lều này được đóng bằng gỗ có hai giường ngủ, tùy theo giá tiền mà có nhà vệ sinh hay không. Không có phòng vệ sinh nên người mướn lều phải đi qua một khoảng sân ngắn để đến nhà vệ sinh công cộng, rất sạch sẽ và tiện nghi. Ban đêm trời trong vắt ngàn sao lấp lánh. Những dãy đèn vàng vọt giống những cột đèn ngày xưa dùng trong các trại gia binh, đưa trở về quá khứ, luôn làm lòng người chao nhấp nhớ phách thương.

Những lều trại này phải được ghi danh trước từ sáu tháng đến một năm tùy theo vị trí và giá tiền, đắt nhất là Mammoth Log, vị trí tiện lợi nhất là Lake Log. Lần này nhóm giữ ba nơi khác nhau để có thể đi thăm công viên Đá Vàng từ Nam lên Bắc, từ Đông sang Tây - leo lên đỉnh này bò xuống hồ kia - nằm lê trên cỏ - dựa ngã cả cây - hôn nhau cũng có - tát nhau cũng không từ - lời yêu cũng ngọt mà lời cay đắng cũng có trao - hát ư ử suốt ngày từ nhạc thính phòng đến nhạc phong tên một thời lưu luyến - ai thì không biết nhưng phần mình sao yêu quá đời ơi! Đòi Đá Vàng chứ đùa sao kia chứ!

Bài hát “Đòi Đá Vàng” ra đời, có lẽ sau khi người nhạc sĩ này đi thăm công viên quốc gia Yellowstone. Ai tới đây cũng có dịp “lần mò leo mãi” mà không tới đỉnh núi nào, vì băng chỉ đường thì úp úp mở mở .3 - .4 dặm mà chẳng khi nào viết rõ ràng bao nhiêu độ dốc. Mấy cái khúc queo loãn ngoằn như rắn lượn, chẳng có ai rảnh rỗi mà ủi cán đường cho phẳng phiu đón gót chân voi, chân gà của các chàng, các nàng! Lại dùng câu: Ai sao không biết, chứ nhà này đi leo núi mà tưởng như đi chợ mỗi ngày. Giày không mang vớ chằng mảng, mà lại xỏ ngay vào đôi dép quai xéo mà đi. Người ta khôn khéo phải vác theo cả giày để có mà thay, đằng này Minh lại có tính ầu, không bỏ i i theo tính “đơn giản là vàng. Đi chơi mang càng

ít đồ càng tốt!” nên nhảy lên xe rồi là hết. Nên đành ráng mà theo! Liệu sức không nổi thì ngồi chờ đoàn quân chiến thắng trở về, mình sẽ choàng vòng hoa cho họ!

À quên, hoa có đâu mà choàng. Thôi thì khen tới tấp vô vậ vậy. Nói đi rồi phải kể lại là có nhiều lần mình tưởng mình bị bỏ lại vì lên đến nơi rồi chẳng thấy một ai, dự định đứng ì đó chờ người ta trở xuống. Ngờ đâu mình là người leo nhanh nhất, chụp hình quay phim bao lâu sau mới thấy nhóm đến

*Một ảnh kỷ niệm của tác giả và phu quân.
(Phía sau là suối nước nóng.)*

nơi. Phải viết rõ là khi leo cao mình có mang giày hần hơi, không mang đôi dép xinh xinh đâu nha. Dép xinh xinh chỉ hợp với độ cao ba đến bốn trăm feet (bộ Anh) thôi (gần bằng 100 mét), nhưng độ dài thì vô chừng có khi hai có khi ba có khi bốn dặm mới đến nơi muốn đến. Đi như thế này với tám bản đồ được phát ngay cổng vào thích lắm, lạc thì tìm, mà càng đi lạc càng thích thú vì tìm ra bao nhiêu cảnh đẹp không ngờ trước.

Khu vực Old Faithful là nơi đặc biệt và đông du khách nhất. Nơi này người ta ghi rõ giờ nước nóng phun lên mỗi nửa tiếng hay một giờ, bãi phún thạch từ hai mét đến cả trăm

mét tha hồ mà đi bộ trên những chiếc cầu gỗ an toàn bề ngang khoảng 4 mét, khoảng cách an toàn cách nguồn giếng phun nước nóng. Nơi nước phun ra có hình dạng như núi muối miền Trung, màu trắng từ khoáng thạch khiến người ta liên tưởng đến những ông bình vôi. Khói nhẹ nhẹ từ miệng hồ bay bay cùng một ít nước bắn lên ai cũng vừa đi, vừa ngắm, vừa trầm trồ vì quá lạ. Không khí thì lạnh, nước từ lòng đất phun lên thì nóng. Con người ở giữa còn gì thích hơn nữa! Màu sắc từ vi khuẩn nấm mốc tạo thành, hồng hay đỏ cam hay nâu, xanh hay tím tất cả trộn lẫn vào nhau tùy theo sắc mây ánh mặt trời. Đôi lúc đoàn người bước hẳn vào bãi sương mù dày đặc nhìn không rõ mặt nhau.

Có đến nơi mới hiểu tại sao người chết tại công viên Yellowstone mỗi năm gần cả chục bằng thông báo đề phòng sự nguy hiểm chết người của các mạch nước nóng hơn nhiệt độ con người gấp ba bốn lần, 300 độ F (gần 148 độ C) có thể lóc thịt ra khỏi xương người v.v... Sợ du khách đến từ các quốc gia khác không hiểu họ còn cẩn thận vẽ hình, nhưng vẫn có người không tin đại dốt thử mạng cùng thiên nhiên. Có khi chỉ vì con vật thương yêu, có khi vì chiếc nón khiến họ bước ra khỏi làn ranh an toàn khi dự định kéo lên hay nhặt lấy. Bây giờ đã có bảng cấm không cho mang chó đi thăm những khu vực này, mà phải để ngoài xe.

Năm nay, một cậu thanh niên cố tình thử độ mạnh của acid, một du khách Trung Hoa có thể không đọc kỹ bảng cấm, và một chuyện cười ra nước mắt ngay khi nhóm đến thăm công viên. Ông chồng cũng là du khách Trung Hoa đã xịt thuốc dọa gấu vào thẳng bà vợ của ông, vì ông tưởng bình xịt gấu giống như bình xịt trừ côn trùng? Du khách Trung Quốc có mặt khắp nơi, cứ thấy cò đỏ cùng vài chiếc xe buýt to là mình phải tránh đi nơi khác. Họ đông quá. Cũng may, họ không thể leo núi nên khoảng rừng thông tuyết mỹ, những thác nước cao không bị làm phiền.

Khoảnh khắc vũ bão của cột nước nóng phun lên như tên

lửa từ mặt đất không tồn tại lâu, nhưng khối nước nóng ấy tràn ra diện tích của mặt đất mỏng và có thể vỡ như bánh tráng, bánh phồng tôm nếu đụng vào. Không ai có thể thấy nơi nào là lỗ hổng mà tránh vì chỗ ấy rộng lớn vô cùng, có hố nhìn vào sâu thăm thẳm, có hố nông, nơi còn đang hoạt động nước sôi lăn tăn, nơi đã thôi không còn sức để phun nước trở nên đục ngầu. Muôn hình vạn ảnh để ngắm như một bức tranh tuyệt đẹp không ai vẽ nên được trừ Thượng Đế.

Muốn tận mắt thấy sức mạnh của nước phun, người ta phải chờ đợi cả năm - cả tháng - cả tuần. Tùy theo áp suất của lòng đất, khi các nhân viên làm việc ở trung tâm đoán biết nơi nào nước sắp phun họ sẽ đến nơi ấy cắm bảng cho du khách biết giờ nào có thể ngắm được giây phút kỳ diệu ấy. May mắn sao nhóm đến đúng lúc để nghe tiếng gầm gừ từ lòng đất. Không lâu sau đó nước bắn lên không trung như chiếc phi thuyền bằng bạc cao hơn tòa nhà 4 tầng. Bụi nước trong không khí văng vào mặt. Giờ phút bất ngờ ấy làm bao nhiêu người chờ đợi mừng rỡ đến nỗi không nói nên lời. Các nhiếp ảnh gia với máy móc tân tiến bám thu liên tiếp, Iphone giơ lên cao thấp để chụp cho đủ chiều cao của thác nước. Các bà thì phải có hình với cột nước, các ông thì lâu bầu: “Ngồi yên để ngắm không thích thú hơn sao!”

Nguồn nước có tên là Steam Boat, phun cao nhất là 300 feet. Khi đến nơi, mọi người thấy những người đi trước đang bắc ghế ngồi chờ. Có người nói đã ở đó một tuần. Họ mang thức ăn, lều, và ngủ ngay đó! Oh well! Tưởng chỉ có người đã về hưu mới thế, có cả những thanh niên khi hỏi họ lý do tại sao có được sự kiên nhẫn ấy. Anh trả lời với ánh mắt chân thành:

- “Không dễ thấy Thượng Đế, nhưng mình có thể thấy sức mạnh của ngài qua Steam Boat!”

Không nơi nào cây được hóa đá đẹp như ở nơi này. Những cây mọc trong khu đất núi lửa được tắm khoáng chất hóa đá trắng phau. Khi đi ngang những khu rừng cây non mọc bên

canh với những thân cây than đen vì trận cháy rừng, lòng mình nhẹ thênh khi nghĩ đến vòng quay vũ trụ có đến có đi, có sinh có diệt. Ngắm những chú sơn dương to lớn mở mắt ngắm du khách đang ngồi uống cà phê qua khung cửa kính, thì hiểu chúng đã quen thuộc với những sinh vật hai chân này biết bao. Ngay cả đoàn bò rừng cũng vậy. Nó nhìn đám xe đủ mọi kiểu bị chặn đứng cứng ngắc khi chúng qua đường như nhìn những món đồ chơi của con nít. Sói cáo mèo rừng cũng thế. Chúng đi loanh quanh vì đây là đất đai của chúng kia mà. Gấu cũng vậy. Nếu có gặp vui lòng nằm xấp xuống đợi nó đi qua, đừng nhúc nhích hay bỏ chạy mà khốn. May quá, nhóm không ai gặp gấu chỉ thấy bóng nó qua chiếc ống nhòm.

Chuyến đi quá tuyệt vời, nếu ghi lại chi tiết hẳn phải ghi cả ngàn trang giấy. Động lại trong lòng người du khách là những câu trả lời tại sao nước Mỹ trường tồn, tại sao nước Mỹ được cả thế giới nể vì? Chính ở những nơi này có bao nhiêu con người tự nguyện chăm sóc, yêu thương từng gốc cây, ngọn cỏ; chăm sóc các loài từ trên cạn xuống dưới nước. Các thanh thiếu niên này làm việc mùa Hè đến từ khắp nơi trên toàn thế giới. Các hướng đạo viên vác cây sữa những chiếc lan can gậy, mở thêm những con đường an toàn cho người thích thám hiểm thiên nhiên được leo cao hơn, được ngắm nhìn nhiều hơn.

Kết lại là câu: *Người có lòng nhân sống nơi núi cao rừng thẳm, người có trí sống với đại dương! Người mình yêu, xuất thân từ vùng núi đồi Đà Lạt, có dịp là đại khờ tìm nơi vắng vẻ, nhường cho thiên hạ các chốn lao xao.*

Quan Điểm

Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu Tiếp Nổi Thê Hệ Đi Trước.

Nguyễn Quốc Đống, K. 13

Các cựu sinh viên sĩ quan Võ Bị là những người tình nguyện gia nhập trường Võ Bị. (Đầu tiên quân trường này mang tên Trường Võ Bị Liên Quân Việt Nam được thành lập theo sắc lệnh của Vua Bảo Đại.) Dưới thời Việt Nam Cộng Hòa, trường được đổi tên là Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam, đào tạo các sĩ quan hiện dịch cho quân đội Việt Nam Cộng Hòa, để tham gia trực tiếp vào cuộc chiến bảo vệ miền Nam Việt Nam chống Bắc quân Cộng Sản xâm lược.

Rất nhiều sĩ quan Võ Bị đã hy sinh mạng sống. Nhiều người đã trở thành tàn phế, trong cuộc chiến chống Cộng Sản kéo dài nhiều năm (1945-1975). Sau 30- 4-1975, miền Nam Việt Nam rơi vào tay Cộng Sản, vì thế các sĩ quan Võ Bị bị giam tù nhiều năm trong các trại tù tập trung, và gia đình họ gặp muôn vàn khó khăn để sống trong chế độ CS, nơi họ chỉ là những công dân hạng hai.

Một số sĩ quan Võ Bị đã liều mình vượt biên, vượt biên tìm tự do sau thời gian bị CS giam tù. Nhiều người được chính phủ Hoa Kỳ cho định cư theo chương trình dành cho các cựu tù nhân chính trị (chương trình HO), nên họ đã đem theo được con cái vị thành niên đến vùng đất mới. Các cháu này chính là hậu duệ Võ Bị, đã tự nguyện tiếp bước cha, ông, trong công

cuộc tranh đấu vì lý tưởng tự do, một cuộc tranh đấu gian khổ, đòi hỏi nhiều thì giờ, công sức, và cả nhiều hy sinh, nhất là trong hoàn cảnh cố hương Việt Nam hiện nay đang phải đối phó với thù trong (Việt Cộng bán nước), và giặc ngoài (Tàu Cộng xâm lược).

1- Tổng Đoàn Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu (TĐTTNDH):

Các cháu Võ Bị, khi theo cha mẹ đi sinh hoạt tại các Hội Võ Bị địa phương, đã làm quen với nhau, dễ dàng tập hợp thành nhóm, hoạt động trong những lãnh vực các cháu quan tâm và ưa thích: văn nghệ, văn hóa, xã hội... Được cha, ông hướng dẫn, các cháu được giới thiệu đến các anh, chị TTNDH tại các địa phương khác. Dần dần, các cháu Võ Bị được khuyến khích, và hướng dẫn để thành lập tổ chức riêng, từ Đoàn, đến Liên Đoàn, và Tổng Đoàn Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu. (Thành lập tính đến nay đã được 18 năm.)

Nhiều anh chị trong tổ chức TTNDH/ Võ Bị như anh Trần Quốc Dũng (K. 4/2), chị Lữ Anh Thư (K. 3/2) những năm xưa, đã bỏ nhiều công sức, thì giờ, tổ chức các buổi họp mặt TTNDH tại thủ đô Washington giúp các em, các cháu làm quen với những người bạn mới, với sinh hoạt tập thể; nhờ vậy mở rộng kiến thức về Tổng Hội, Tổng Đoàn, rèn luyện kỹ năng để giúp phát triển tổ chức tại địa phương cũng như tại trung ương. Những năm gần đây, Tổng Hội VB đã chỉ định một số cựu SVSQ làm cố vấn cho TĐTTNDH, giúp các cháu trong vấn đề tổ chức, và sinh hoạt. Nhờ vậy, hoạt động của các cháu Võ Bị thêm phần hữu hiệu.

Nhiều cháu TTNDH sinh ra tại Việt Nam, nên được thừa hưởng nền giáo dục dân tộc, nhân bản, và khai phóng của Việt Nam Cộng Hòa. Cái khởi đầu tốt đẹp này giúp các cháu ý thức được cội nguồn của tổ tiên, của gia đình, và của bản thân. Các cháu cũng có căn bản để trở thành những con người tử tế, có đầu óc rộng mở để sẵn sàng tiếp nhận tinh hoa của các nền văn hóa phương xa. Đây chính là điều kiện giúp các cháu trở thành

người hữu dụng cho nhân quần, xã hội khi trưởng thành.

Sau 1975, nhiều cháu trải qua thời niên thiếu trong nhà trường CS, và rồi trưởng thành trong một chế độ phủ nhận tất cả các giá trị của nền giáo dục Việt Nam Cộng Hòa nhân bản mà các cháu được thụ hưởng buổi đầu đời. Đây quả là một thử thách lớn, khiến cha mẹ các cháu phải nỗ lực để giúp con, cháu mình một mặt thích nghi với hoàn cảnh mới, một mặt bảo vệ các giá trị tốt đẹp của nền giáo dục cũ. May mắn cho các cháu, tuy những người cha bị giam trong ngục tù CS nhiều năm, nhưng những bà mẹ hiền trong gia đình, ngoài việc lo sinh kế vẫn không quên trách nhiệm giáo dục các cháu thành người con ngoan, hiếu học, và chăm làm. Nhờ vậy, các “cháu bé” này, khi trưởng thành, đã không quên cội nguồn gia đình, vẫn tôn trọng cờ vàng ba sọc đỏ, cờ quốc gia của Việt Nam Cộng Hòa, đồng thời cũng là biểu tượng của lý tưởng tự do, dân chủ mà cha, ông các cháu đã bỏ hết tuổi thanh niên để phục vụ. Đây quả là điều khiến ông bà, cha mẹ các cháu rất tự hào, và là niềm hy vọng lớn cho cộng đồng người Việt tỵ nạn CS đang sống lưu vong tại hải ngoại.

Tại hải ngoại, các cháu TTNDH được giáo dục trong môi trường coi trọng con người, và các giá trị cao đẹp như tự do, dân chủ. Được chính phủ trợ giúp tối đa tại nhà trường, được cha mẹ bảo bọc che chở, nên nhiều cháu đã học thành tài, và có cơ hội đem tài năng để phục vụ cộng đồng và xã hội. Một số, cả nam lẫn nữ, còn noi theo gương của cha, ông, gia nhập các lực lượng trong quân đội, như Hải, Lục, Không Quân, Thủy Quân Lục Chiến,... từng làm rạng danh cho gia đình, và cộng đồng gốc Việt.

Một số cháu TTNDH được sinh ra tại hải ngoại, có trình độ tiếng Việt hạn chế, nhưng nhờ sự hỗ trợ của gia đình, của cộng đồng; và nhờ nỗ lực của bản thân, đã chịu khó theo học các lớp Việt Ngữ, tham gia sinh hoạt của các anh chị TTNDH, của cộng đồng nên vẫn còn giữ được gốc Việt.

Tất cả các cháu trong gia đình Võ Bị , dù thuộc thế hệ một rưỡi, thứ hai, hay thứ ba..., đều được xem là hậu duệ Võ Bị, được chào đón trong tổ chức mang tên Tổng Đoàn Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu.

2- Mục tiêu hoạt động của Tổng Đoàn Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu:

TTNĐH, hậu duệ Võ Bị, sống cả ở trong nước lẫn hải ngoại; ngay ở hải ngoại các cháu cũng ở tại nhiều nơi rất xa nhau, nên rất khó cho các cháu gặp gỡ thường xuyên, để hiểu nhau, và đoàn kết thành một nhóm có chương trình hoạt động chung. Thiếu sự gắn bó, đoàn kết, các cháu không có điều kiện phát triển tổ chức, cũng như giúp cha, ông trong các sinh hoạt của Tổng Hội, hay của cộng đồng. Vì thế mục tiêu đầu tiên của TĐTTNĐH chính là phải kết nối các Đoàn TTNĐH địa phương, giúp các cháu làm quen với nhau, ý thức được trách nhiệm của hậu duệ Võ Bị, và cùng nhau hành động. Khi có được tình thân ái, các cháu dễ dàng thông cảm nhau, và tổ chức sẽ có sức mạnh của sự hợp lực, công việc dù khó khăn, các cháu cũng sẽ làm được.

Mục tiêu kế tiếp của các tổ chức TTNĐH chính là hỗ trợ thế hệ đi trước: ông, cha, chú, bác trong sinh hoạt nội bộ (Võ Bị), và sinh hoạt cộng đồng. Các cựu SVSQ Võ Bị ngày nay, đa số đều tuổi cao, sức yếu. Nhiều niên trưởng các khóa đàn anh đã vượt xa tuổi “thất thập cổ lai hy” (đã sang tuổi 80 hay 90), mà lớp Võ Bị trẻ nhất (các khoá 29, 30, 31) cũng đã bước vào tuổi “thọ” (60) rồi. Sau nhiều năm nhọc nhằn trong chiến tranh, trong lao tù CS, rồi lưu vong vất vả xây dựng cuộc sống mới nơi xứ người,... họ không còn nhiều sức khỏe về thể chất cũng như tinh thần để gánh vác công việc chung. Lý tưởng vẫn vững vàng, lập trường Quốc Gia chống CS vẫn kiên định, giấc mơ quang phục quê hương vẫn sống trong tâm tư, nhưng họ không thể tiếp tục cuộc hành trình gian khổ, cuộc tranh đấu cho tự do, dân chủ, nhân quyền mà không có sự hỗ trợ của thế hệ hậu duệ Võ Bị. Giúp đỡ cha, ông, chú, bác trong các sinh

hoạt của Tổng Hội Võ Bị là trách nhiệm của các cháu TTNDH. Tích cực hoạt động trong các Đoàn TTNDH địa phương, cũng như tại các Liên Đoàn, và Tổng Đoàn tại trung ương, các cháu còn có nhiều cơ hội rèn luyện kỹ năng, nâng cao ý thức trách nhiệm, và trở thành những con người “đa năng, đa hiệu” như cha, ông mình.

Mục tiêu rất quan trọng trong sinh hoạt của TTNDH chính là góp phần tích cực trong công cuộc tranh đấu để đem lại tự do, dân chủ cho Việt Nam. Đây là lý tưởng của thế hệ Võ Bị đi trước. Thế hệ cha, ông sinh ra và trưởng thành trong chiến tranh, phải làm nhiệm vụ người trai thời loạn. Thế hệ hậu duệ, là người kế thừa di sản của cha, ông; phải tiếp bước hoàn thành công việc bị bỏ dở. Tuy nhiều cháu TTNDH sống xa quê hương Việt Nam rất lâu, có cháu còn chưa hề có dịp đặt chân về quê hương cũ; nhưng đây chính là cội nguồn của dân tộc Việt. Các cháu là con cháu dòng Việt, hẳn không thể thờ ơ với đất nước Việt, và người dân Việt. Tình dân tộc, nghĩa đồng bào rất sâu nặng. Các bậc cha mẹ không thể không nhắc nhở cho các cháu tình quê hương cao đẹp đó, nhất là Việt Nam hiện đang trầm luân dưới ách thống trị của Đảng Cộng Sản, đang cần mọi bàn tay góp sức để đưa dân tộc thoát vòng nô lệ của Cộng sản.

3- Sinh hoạt của Tổng Đoàn Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu thời gian qua:

Sinh hoạt của Tổng Đoàn TTNDH Võ Bị tập trung vào các mục tiêu nói trên. Những dự án đề ra, những việc các cháu dốc sức cùng làm chứng tỏ tổ chức của các cháu đã đi đúng hướng.

Tổng Đoàn luôn quan tâm đến việc đoàn kết các cháu thuộc nhiều địa phương ở rất xa nhau. Những năm gần đây, nhờ các phương tiện truyền thông, việc kết nối, liên lạc đã dễ dàng hơn xưa rất nhiều. Các cháu có thể họp mặt qua màn hình internet, mà không cần phải cất công đi xa hàng trăm dặm đường. Là giới trẻ, giỏi về computer, việc liên lạc từ xa đối với các cháu

không còn là vấn đề nan giải nữa. Vì thế, chúng ta thấy Tổng Đoàn đã liên lạc được cả với các cháu TTNDH trong nước. Quỹ Học Bổng Võ Bị là một thí dụ điển hình. Tổng Đoàn TTNDH đã vận động thành lập một Quỹ Học Bổng, nhằm giúp con, cháu các sinh viên Võ Bị còn đang ở Việt Nam, những em hiếu học, nhưng gặp hoàn cảnh khó khăn. Hoạt động ý nghĩa này giúp nối dây thân ái giữa các cháu hậu duệ Võ Bị, đoàn kết Võ Bị hải ngoại và Võ Bị trong nước.

Mục tiêu thứ hai của tổ chức là hỗ trợ chú, bác trong sinh hoạt Võ Bị và hoạt động cộng đồng. Trong lãnh vực này, các cháu đã nêu những tấm gương sáng; khiến các chú, bác rất cảm động, và hãnh diện. Khi Hội địa phương, hay Tổng Hội bận rộn một công việc nào đó, bên cạnh những mái tóc bạc, luôn có sự hiện diện của những mái đầu xanh của TTNDH. Các cháu sát cánh cùng chú, bác làm việc chung. Ngày phát hành tập san Đa Hiệu, ngoài sự hiện diện của phu nhân các chú, bác Võ Bị, chúng ta còn thấy sự góp sức của thế hệ hai, thậm chí của cả thế hệ ba. Thành ra công việc thật mệt nhọc, nhưng vẫn đem nguồn vui đến cho mọi người!

Các chú, bác tham gia biểu tình trong cộng đồng, các cháu góp sức cổ động, và giúp thực hiện các biểu ngữ. Ngày các chú, bác tiếp tay với Hội Thương Phế Binh VNCH tổ chức Đại Nhạc Hội Cám Ơn Anh hàng năm, các cháu cũng rất bận rộn tiếp tay. Đến kỳ tổ chức Đại Hội Võ Bị Toàn Cầu (2 năm một lần), thì Tổng Đoàn TTNDH đã thành cánh tay mặt của Ban Tổ Chức, và là một yếu tố giúp Đại Hội Võ Bị thành công. Thử tưởng tượng nếu không có sự tiếp tay của Tổng Đoàn TTNDH, thì các chú, bác trong Tổng Hội sẽ vất vả biết chừng nào, với biết bao nhiêu việc phải lo, và phải làm. Vào những dịp này, Tổng Đoàn cũng còn phải tổ chức các sinh hoạt riêng của mình. Thôi thì, vừa “học nghề” của chú, bác, vừa “làm việc” của mình luôn!

Một công tác nổi bật trong lãnh vực thứ hai này là công tác giúp thương binh VNCH tại quê nhà, và công tác trùng tu mộ

của tử sĩ VNCH tại nghĩa trang quân đội Biên Hòa cũ. Tổng Đoàn đã lo tìm người bảo trợ cho một số thương binh cần sự giúp đỡ thường xuyên; CSVSQ Phan Thế Duyệt, K. 25, là một trường hợp điển hình. Các cháu đặc biệt quan tâm giúp đỡ anh Duyệt cho đến ngày anh qua đời vào tháng 10, 2018. (*Chúng ta hãy để một phút tưởng niệm người đồng môn xấu số!*) Một số mộ tử sĩ VNCH tại nghĩa trang quân đội Biên Hòa cũ, cũng được trùng tu trong năm qua, với sự đóng góp tài chánh từ ngân quỹ eo hẹp của Tổng Đoàn.

Một trong những điều tâm nguyện của các cháu TTNDH là đi theo lý tưởng mà cha, ông đã chọn lựa; đó là lý tưởng quốc gia, dân tộc, nền tảng của quốc gia Việt Nam Cộng Hòa. Chính vì thế, các cháu một lòng tôn kính lá cờ vàng ba sọc đỏ, cờ của quốc gia Việt Nam Cộng Hòa, cũng là cờ di sản của tự do, dân chủ; mà cha, ông các cháu một đời phục vụ, và bảo vệ. Người Việt tỵ nạn CS sắp chào đón mùa Xuân thứ 44 tại hải ngoại. Nhân dịp Tết Kỷ Hợi 2019, Tổng Đoàn TTNDH sẽ cho phát hành Lịch Hậu Duệ Võ Bị Vinh Danh Cờ Vàng vào trung tuần tháng 12, 2018. Đây là một hành động rất có ý nghĩa, vừa nâng cao ý thức tôn trọng cờ VNCH cho thế hệ hậu duệ Võ Bị, vừa chia sẻ niềm tự hào với thế hệ cha, ông đi trước, trong Tổng Hội VB, cũng như trong cộng đồng.

Những công việc mà Tổng Đoàn TTNDH đã thực hiện trong nhiều năm qua chứng tỏ các cháu đã thực sự trưởng thành, biết nhận định đúng sai, biết chọn công việc đúng mục tiêu hoạt động, và làm việc có hiệu quả. Tại Đại Hội Võ Bị Toàn Cầu XXI vừa qua tại Nam California, các cháu được vinh dự nhận lãnh ngọn đuốc truyền thống do Tổng Hội Võ Bị chuyển giao. Các cháu đã chứng tỏ được khả năng là người kế thừa của các cựu SVSQ Võ Bị. Tre già măng mọc, mong các cháu sẽ không phụ tấm lòng của các bậc cha, chú!

4- Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu Võ Bị cần đề cao cảnh giác để có thể hoàn thành trách nhiệm tiếp bước cha, ông:

Tuy được sống trong môi trường tự do, dân chủ; các cháu TTNDH cần đề cao cảnh giác để tránh bị cám dỗ, và thay đổi, lập trường. Môi trường sống và làm việc của các cháu không thiếu các cám dỗ. Trước hết, nền giáo dục mà các cháu tiếp nhận như tại châu Âu, Australia, Canada, Hoa Kỳ là những nền giáo dục tự do; các trường đại học hưởng quy chế tự trị, và từng nổi tiếng là bị chi phối bởi các giảng viên có có nhiều khuynh hướng chính trị khác nhau. Nhiều sách viết về chiến tranh VN được phổ biến tại nhiều trường đại học có những nhận định thiếu khách quan, một chiều, có lợi cho phe Cộng Sản, là phe chủ động gây chiến tranh tại miền Nam VN; và có hại cho phía Việt Nam Cộng Hòa, là những người buộc phải cầm vũ khí tự vệ chống kẻ xâm lược từ miền Bắc tràn vào.

Tuy Hoa Kỳ là đồng minh của Việt Nam Cộng Hòa, nhưng do áp lực của phong trào phản chiến trong xã hội Mỹ, nên cuộc chiến của quân, dân miền Nam đã không được phản ánh một cách trung thực. Kết quả là sau này, quân đội và dân chúng miền Nam VN không được người Mỹ hỗ trợ nhiệt thành như thời gian đầu cuộc chiến; cuối cùng chúng ta bị bó tay, và mất nước. Hậu quả chưa dừng lại ở đó, người lính Hoa Kỳ rời cuộc chiến trở về nhà, không được đón tiếp đàng hoàng; còn quân đội VNCH cũng bị dèm pha, chỉ trích, bị sỉ nhục trong nhiều tài liệu viết về chiến tranh VN. Là con cháu của những người lính VNCH, các cháu TTNDH cần “tỉnh táo”, để khỏi bị các tài liệu giảng dạy thuộc loại nói trên ảnh hưởng đến tư tưởng, và hành động.

Cũng chính vì Hoa Kỳ và các nước tư bản Âu, Mỹ là thế giới tự do, nên là vùng đất tốt để CS dễ dàng xâm nhập. Trong cộng đồng không thiếu gì VC nằm vùng, và Việt gian sẵn sàng làm tay sai cho chúng; gây chia rẽ trong cộng đồng, và nhất là gây mất đoàn kết trong các tổ chức cựu quân nhân, các hội đoàn Quốc Gia. Là hậu duệ Võ Bị, con cháu các cựu sinh viên sĩ quan xuất thân từ một quân trường danh tiếng của Việt Nam Cộng Hòa; các cháu phải cảnh giác với âm mưu chia rẽ của

kẻ thù Cộng Sản trong cộng đồng. Phải kiên định lập trường quốc gia dân tộc, chống Cộng, và không hòa hợp hòa giải với Cộng Sản dưới bất cứ hình thức nào; vì đây chính là tôn chỉ của Tổng Hội Võ Bị.

Sau 43 năm cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam, VC đã lộ nguyên hình là bọn bán nước, buôn dân; khiến đất nước mất dần lãnh thổ, biển, đảo, chủ quyền; người dân thành kẻ lưu vong ngay trên quê hương mình!

Để giúp cho việc kiên định lập trường quốc gia, chống lại sự tuyên truyền xảo trá của kẻ thù CS luôn nhắm mục tiêu vào giới trẻ; các cháu TTNDH cần liên tục tìm tòi, học hỏi, mở mang kiến thức về cộng đồng, về chính trị để có bản lãnh đối phó với mọi hoàn cảnh, có khả năng nhận định đúng sai khi phải giải quyết một vấn đề, hay phải thực hiện một lựa chọn.

CS đã và đang dùng trăm phương ngàn kế để xâm nhập và lũng đoạn cộng đồng người Việt tại hải ngoại. Chúng lập kế hoạch rất quy mô để tấn công vào mọi tổ chức, mà kế hoạch nổi tiếng nhất và có ngân sách cao nhất của cái gọi là “Nghị Quyết 36”. Chúng đưa ca nô VC vào cộng đồng hát hò, ru ngủ thanh niên, khiến các cháu quen dần với “văn nghệ, văn hóa VC”; khuyến khích doanh nhân hải ngoại đem vốn về VN đầu tư; khuyến khích trí thức, chuyên viên về VN “phục vụ” đất nước... Các cháu TTNDH phải là thành trì vững chắc chống lại các hình thức ”xâm lăng” mềm mại này; nhắc nhở các bạn trẻ khác chớ nghe lời tuyên truyền đường mật của VC mà làm hại cho công cuộc tranh đấu chống Cộng của cha, ông.

Các cháu TTNDH, dù sống xa quê nhà, vẫn có thể góp phần vào cuộc tranh đấu cho dân chủ tại quê nhà. Các cháu cần lên tiếng mạnh mẽ phản đối các bất công xã hội tại Việt Nam, phản đối các luật phi dân chủ như Luật An Ninh Mạng, luật bán nước như Luật Đặc Khu Kinh Tế; lên án Việt Cộng vi phạm nhân quyền như bắt giam người biểu tình ôn hoà, tra tấn và giết người vô tội tại các đồn công an... Sự dẫn thân

của các cháu sẽ giúp các bạn trẻ trong nước quan tâm nhiều hơn đến các vấn đề sinh tử của đất nước, bớt thờ ơ với cuộc sống khốn khó của người dân... Cuộc cách mạng thực sự giải phóng người dân khỏi ách Cộng nô sẽ có cơ may khởi đầu!

Kết luận, chúng ta, các sĩ quan tốt nghiệp Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam, đã dành trọn tuổi thanh niên phục vụ cho quốc gia, dân tộc; đã chiến đấu dũng cảm trong cuộc chiến bảo vệ tổ quốc; nhưng chưa hoàn thành công việc của mình. Rất may mắn là chúng ta có được thế hệ hậu duệ, các cháu Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu, sẵn sàng tiếp bước cha, ông. Được kế thừa di sản tốt đẹp của gia đình, của văn hóa Việt tộc; lại được giáo dục trong môi trường nhân bản của thế giới tự do, tiếp nhận những kiến thức thuộc hàng đầu thế giới; các cháu có đủ điều kiện để giúp thế hệ cha, ông thực hiện hoài bão, và ước mơ của mình: **xây dựng một Việt Nam không CS, tự do, dân chủ, và phú cường!**

16-11-2018

Các anh chị thuộc Tổng Đoàn TTNDH trong Đêm Tri Ân tại Nam California, tháng 6/2018.

